

Κωμικοτραγικές ιστορίες της καθημερινής ζωής

...δεν χαμηλώνουμε το βλέμμα μας μπρός στην θλιβερή & άθλια πραγματικότητα
σηκώνουμε το κεφάλι μας οργισμένοι ουρλιάζοντας με θυμό...

Πρόσεχε πως μιλάς και μην φωνάζεις. Να ντύνεσαι καλύτερα, να μην αργείς και να μην ξενοκοιμάσαι. Με τη συμπεριφορά σου θα μας ρεζιλέψεις στην γειτονιά. Κόψε την ειρωνία, μην αντιμιλάς και να μας σέβεσαι.

Οι παρέες σου δεν μου αρέσουν καθόλου. Η Ελένη παίρνει ναρκωτικά και θα σε παρασύρει, έτσι αφελής που είσαι. Φρόντισε να στρωθείς και σταμάτα τα πάρτι δώσε με τους φίλους σου γιατί θα κοπεί το τηλέφωνο και το χαρτζιλίκι.

Καταπιεστική οικογένεια, κάθε φορά που νιώθετε ότι ξεφεύγω από τον έλεγχό σας, οι απαγορεύσεις γίνονται απειλές, μόλις πάω να υπερασπιστώ τον εαυτό μου -αν και δεν πρέπει να νιώθω υπόλογη- λέτε ότι δεν δείχνω σεβασμό, υποτιμάτε την νοημοσύνη και τις ικανότητές μου. Ενδιαφέρεστε για το κοινωνικό σας προφίλ & την γνώμη της γειτονιάς περισσότερο από τις ανάγκες μου. Εμποδίζετε εσκεμμένα την κοινωνικοποίησή μου. Υστερικά προστατευτικοί, το καλύτερο θα ήταν να με τοποθετούσατε σε μια γυάλα ή σε ένα περιβάλλον άμεσα ελεγχόμενο από εσάς. Το μόνο περιβάλλον που θέλετε να υπάρχω είναι το οικογενειακό. Μόλις φύγω από το σπίτι θα ησυχάσω.

Θες να με τρελάνεις,
θα με πας στο τάφο μια
ώρα αρχύτερα με την
παράλογη συμπεριφο-
ρά σου, θα μου βγάλεις
το καρκίνο με την
ξεροκεφαλιά και την
ανυπακοή σου.

Μας έχεις
αρρωστήσει,
που θα πάει αυτό
το "βιολί"; Δεν
αντέχουμε άλλο.

Οι συναισθηματικοί
εκβιασμοί δεν πίνουν πιά.
Σας αγαπώ και εγώ αλλά η
ζωή είναι δική μου και δε
σας αφορούν οι
επιλογές μου.
Είμαι μία
αυτονομη
μονάδα. Δεν
οφείλεται σε
εμένα η μιζέρια
και η καταθλι-
πτικότητα σας
και ούτε θα
είμαι αυτή που
θα σας δώσει
ζωή.

Δεν ζήτησα εγώ να "θυσιάσε-
τε τα πάντα" για να με δείτε
σωστή και να με καμαρώνετε.
Τα κλάματα και οι κρίσεις υ-
στερίας προκαλούνται απο
τον πληγωμένο εγωισμό σας,
την αποτυχία να με πλάσετε
όπως εσείς φαντάζεστε. Δεν
θα γίνω τροφή για τα
κανιβαλιστικά
οράματά σας.

Το δωμάτιό σου ήταν χάλια και το συμμαζέψα. Μην το ξαναβρώ έτσι. Το βράδι θα πάμε επίσκεψη σε κάτι θείους σου, θα έρθεις μαζί μας.
Μην σηκώνεσαι από το τραπέζι αν δεν τελειώσεις. Μην μιλάς με γεμάτο στομάχι. Μην, μην, μην, ...να, να, να, να...

Οι οικογενειακές υποχρεώσεις μου την δίνουν. Βρίσκω την ηθική σας και τους κανόνες καλής συμπεριφοράς ανούσιους, υποκριτικούς, και ψεύτικους. Ο προσωπικός μου χώρος καταπατείται συνεχώς δεν τον σέβεστε καθόλου.

Μην οργανώτετε τον χρόνο μου σύμφωνα με το προγραμμά σας. Δεν θα αφήσω να γίνει το σπίτι στρατώνας. Μόνιμα θα εμποδίζεστε από την ανυπακοή και την απειθαρχία μου, μέχρι να την κάνω από εδώ.

Όλοι οι φίλοι σου προκοψαν-
Βαγγέλης πήρε αμάξι, η Μαρία μπήκε
στο δημόσιο, ο Τάκης παντρεύτηκε-
εσύ τίποτα ακόμη. Τη μια δουλειά παρα-
τας την άλλη αρχίζεις. Πρέπει να δεις τι θα κα-
νεις, ο καιρός περνάει, πρέπει να αποφασίσεις
για το μέλλον σου. Μην αρχείς
στο μάθημα. Τόσα φροντιστήρια
μην πάνε χαμένα, δεν έχουμε λεφτά για
πεταμα. Στρώσου στο διαβάσμα ή σταμά-
τα ή πήγαινε σε μια ιδιωτική σχολή ή
μάθε μια τέχνη ή βρες μια δουλειά.

Αγχωτικοί γονείς. Ξέρετε να με πηζέτε καλά για το μέλλον μου.
Θέλω να ζήσω και όχι να πεθάνω για τα προς το ζην. Υπάρχει και το
παρόν, εκτός από το μέλλον, ε-δ-δ ζούμε τ-ώ-ρ-α. Αν δεν κάνω καριέ-
ρα δεν χάθηκε το τραίνο. Το αγχος σας είναι παρανοϊκό δεν θα γίνει
μόνιμος συντροφος στην ζωή μου. Δεν θα ενσαρκώσω τα μικροαστι-
κά σας όνειρα: καριέρα-οικογένεια-αυτοκίνητο. Οι επιθυμίες μου
... κόντρα στις υποχρεώσεις μου.

Όταν εγκαταλείψω την μη-
τρική στέγη και αναζητήσω
την ζωή μου, τότε θα αυτο-
νομηθώ και θα χαράξω την
δική μου πορεία και το ζη-
τούμενό μου δεν θα είναι
να φτιάξω μια ακόμη οικο-
γένεια, ούτε να βρω μια κα-
λοβολεμένη & καλοπληρω-
μένη εργασία
αλλά πως θα
οργανώσω την ζωή
μου σε

συλλογική βάση.

Δεν γουστάρω να πάω στρατό και αφού μπορώ να την γλιτώσω δεν ακούω τίποτα. Δεν με νοιάζει τι θα πει το σόι, στην τελική, εγώ θα πάω όχι αυτοί. Ούτε ταξιτζής θέλω να γίνω, ούτε σκλάβος ανοίγοντας κάνα μαγαζάκι, ούτε δημόσιος υπάλληλος

Γιατί δεν ακούς;- Θα το φας το κεφάλι σου. Για το καλό σου στα-λέμε. Αν δεν πας στρατό ποιός θα σε πάρει για δουλειά, τι θα πούμε στους συγγενείς;

Όταν θα
κάνεις
και συ
παιδιά
τότε
θα
καταλάβεις.

Δεν με ενδιαφέρουν οι επιπτώσεις στο εγασιακό μου μέλλον. Είναι μια επιλογή που σηματοδοτεί μια διαφορετική στάση/αντίληψη για την ζωή, μια άρνηση ανάμεσα σε τόσες αρνήσεις που είμαι έτοιμος να "καταθέσω".

Οικογένεια ένας θεσμός που πρέπει να αρνηθούμε, όταν - όσοι- αποφασίσουμε να παρούμε την ζωή μας στα χέρια μας. Είναι από τους θεσμούς που αναλαμβάνουν να καταστρέψουν ή να φιλτράρουν κάθε ανησυχία προετοιμάζοντας μας για μία ομαλή ένταξη στην κοινωνία. Αρχίζοντας από την υπερβολική φροντίδα και την υστερική προστασία οι γονείς προσπαθούν να ελέγχουν συνεχώς τις ζωές μας, είτε μέσω απαγορεύσεων, είτε μέσω εντολών. Με επιχειρήματα "ότι ο κόσμος είναι κακός", "ότι εμείς είμαστε ανώριμοι και δεν έχουμε σωστή κριτική" και με τον φόβο τους μην "παρεκτραπούμε" από τη ζωή που μας έχουν ετοιμάσει, μπλέκονται στα πόδια μας, μας αντιμετωπίζουν σαν "κτήματά" τους προσπαθώντας να μας "μαντρώνουν" και να μας "αξιοποιούν" όπως αυτοί νομίζουν.

Συνεχίζοντας με συναισθηματικούς & οικονομικούς εκβιασμούς η οικογένεια απαιτεί την τάξη, κάθε φορά που νιώθει ότι χάνει το "πάνω χέρι" ή αναγνωρίζει τις αδυναμίες της μπροστά στις πεποιθήσεις μας. Απαιτούν την διανοητική πειθαρχία, μας φορτώνουν ενοχές και οφείλουμε να τους υπακούσουμε για να μην "τρελαθούν", "πεθάνουν" κλπ.κλπ (σε πόσους καυγάδες η μάνα ξεσπάει σε κλάματα, υποτροπιάζει...μας θυμίζουν τι έχουν θυσιάσει, τι έχουν στερηθεί για χάρη μας...) και τώρα τι; Περιμένουν για αντάλλαγμα τη θυσία της ζωής μας, για να πραγματώσουν τα όνειρά τους πάνω στα "κτήματά τους". Η μη οικονομική μας ανεξαρτησία είναι ένα άλλο ατού γι' αυτούς. "Θα κοπεί το χαρτολάκκι εάν...χωρίς λεφτά να δούμε τι θα κάνεις και πως..." και είναι λογικό όταν πάμε σχολείο να μην έχουμε την δική μας τσέπη αλλά αργότερα αποτελεί ένδειξη αξιοπρέπειας και αυτονομίας η οικονομική αυτοδιαχείριση, καθώς και ένας λιγότερος εκβιασμός από τους γονείς.

Το οικογενειακό περιβάλλον είναι αυτό που μας φορτώνει από νωρίς άγχος για επαγγελματική σταδιοδρομία. Όλες οι κουβέντες περιστρέφονται γύρω από το πιο επάγγελμα θα πρέπει να ακολουθήσουμε. Με κριτήρια την μονιμότητα, τον καλό μισθό και την κοινωνική αναρχήρηση. Ο αυθορμητισμός, η παιδικότητα, οι επιθυμίες μας πρέπει να υποχωρήσουν και να εξαλειφθούν μπροστά στις υποχρεώσεις για την επαγγελματική αποκατάσταση. Εάν είμαστε 21-22 και δεν γουστάρουμε να δουλεύουμε κάπου σταθερά, δεν έχουμε επιλέξει μια καριέρα, βαφτιζόμαστε αποτυχημένοι, *μαύρα πρόβατα, ανώριμοι*. Ενώ εάν έχουμε αποφασίσει να αρνηθούμε και το στρατό τότε δεν μας δίνουν καμία ελπίδα "έχουμε χάσει στο παιχνίδι της ζωής" και "θα καταλήξουμε σε κανά παγκάκι ή στη ζητιανιά".

Ένας από τους στόχους της οικογένειας είναι να υπάρχει πάντα δίπλα μας ως μόνιμο δεκανίκι και να εξαρτιόμαστε από αυτή. Τρομάζουν με τη σκέψη ότι μπορεί να "σηκώσουμε παντιέρα", να σταθούμε στα πόδια μας και να εναντιωθούμε στις βλές τους.

Αρνούμαστε την οικογένεια, το ζεστό, σίγουρο οικογενειακό περιβάλλον, την καβατζοξεφτίλα του, τις μικροαστικές της αρχές- ρουφιανιά, εξατομίκευση, κοίτα την πάρτη σου, επιλέγοντας την αβεβαιότητα, την τριβή, τον πλούτο, την ισοροπία πάνω στο τεντωμένο σκοινί των διαπροσωπικών σχέσεων, την αδρεναλίνη του δρόμου και της συνεχόμενης αναζήτησης. Αρνούμαστε το σφιχταγκάλισμα και τον προστατευτικό οικογενειακό μανδύα, διαλέγοντας να ζήσουμε συλλογικά, στεκόμενοι στα πόδια μας στηριζόμενοι στις δυνάμεις μας, με μια καθημερινότητα γεμάτη συγκρούσεις, αποφασίζοντας εμείς για τα λάθη, τα πάθη και τον κοινωνικό περίγυρό μας. Αρνούμαστε την διανοητική πειθαρχία, κόβουμε τον ομφάλιο λώρο, φεύγοντας από το σπίτι μας, αποκτώντας την οικονομική μας ανεξαρτησία. Πραγματώνουμε τις επιθυμίες μας χωρίς φυσικά- να δημιουργήσουμε μία άλλη οικογένεια.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣ
ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΔΙΑΛΥΘΕΙΤΕ
ΟΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΙ
ΔΕΣΜΟΙ
ΥΕ ΝΥΚΤΩΝ

Κυβερνητικές ιστορίες της καθημερινής ζωής.

Τεύχος# 2 Μάρτιος 1999. Διήγηση με σκοπό την δημιουργία ρημάτων
στις καθιερωμένες σχέσεις και σχέσεις. Τ.Θ 31068, Τ.Κ 10035